

se rettere, end at det neppe er os, der ere værst stillede. Jeg tror, at vi i saa Henseende skulle være meget rolige. Skulde det ske, at Regjeringen paa eget Ansvar begik en Overstridelse, vilde Intet være afgjort derved og Intet ssaet fast. Det vilde være et Spørgsmaal, der vil være at henvise til Statsrevisionen, og eventuelt, hvis man vil, til Rigsretten, men der vil Intet være fastsaaet, Intet afgjort, og Intet sat igjennem, det er netop det, der er Hovedsagen. Vil Regjeringen da fortsætte sin Eksistens paa den midlertidige Finanslov indtil videre, og renoncere paa ad den Wei, der er den naturlige, at forsøge paa at faae Noget bragt tilveie, maa det jo blive Regjeringens Ansvar. Jeg synes ikke, at vi af den Grund behøve at opgive vor Stilling, som virkelig nu er af større Vigtighed for os, end den maasse nogenfinde har været for os. Jeg skal derfor slutte med at udtale, at det, jeg med disse Ord særlig har villet pointere, er, at man ikke fra vor Side kan vente, at vi, saaledes som Forholdene ere, skulle række Haanden til Indrømmelser i den Kamp, som nu er reist fra Regjeringens Side, da vi have set, at en saadan Smødefkommen Intet nytter, og da vor Stilling maasse ogsaa væsentlig paa Grund af Folkethingets store Laalmodighed i en Række af Aar nu er bleven saa stærk, og vi staa paa en saa god og lovlig Grund og med en saa god Samvittighed i Ryggen, at den ikke let kan blive stærkere. Jeg skal derfor anbefale Mindretallets Indstilling.

Minestad: Paa Grund af den langt fremrykkede Tid skal jeg indskrænke det, jeg vilde sige, men jeg kan dog nærmest i Anledning af, hvad der er fremkommet fra den ærede Ordfører og den ærede sidste Læser, ikke frasælde fra min Side at sige nogle Ord for at præcisere, hvad Stridens Gjenstand er i Diebliffet, og hvem der bærer Ansvar for den Konflikt, vi gaa imøde. Det vil vistnok være paafaldet ærede Medlemmer, at, medens den ærede Ordfører ganske vist med stor Thærdighed gjentagne Gange har forsvaret det Standpunkt, som han indtager, er der dog et Punkt, som han fortrinvis har dækket ved, som han baade i sit første og sidste Foredrag stillede i Spidsen, og som han aabenbart fremdrog som det allervigtigste, og det er Punktet om de 9 Indrømmelser, han i Fællesudvalget havde villet gjøre paa de 9 Punkter, hvis ikke disse 9 Punkter allerede forinden vare frasaldne af Flertallet. Det er fuldkommen rigtigt, hvad det ærede Medlem oplyste, at der oprindeligt havde staaet i Betænkningen Noget om, at vore Bestræbelser vare strandede paa Folkethingets Flertals fuldstændige Utilbøjelighed til paa nogetomhelst Punkt at fravige det af det engang indtagne Standpunkt, men da var det pludselig, at det ærede Medlem for Wielse Amts 2den Valgkreds kom i Tanke om, at han havde villet gjøre Indrømmelser paa disse

Punkter, som senere bleve angivne at være 9; men uheldigvis fik det ikke nogen praktisk Betydning, fordi disse Punkter som sagt forinden vare frasaldne af Flertallet, saa at man ikke kan sige med Hensyn til dem, som der staa hos Digteren: Den Profit, der kom sent, er bedre end aldeles ingen, thi det ærede Medlems Indrømmelser vare ikke bedre end aldeles ingen. Jeg forstaaer godt den overordentlige Vægt, der for det ærede Medlem ligger paa dette Punkt, men jeg tror ikke, at hverken den stæmte somme Meddelelse fra hans Side om de 9 Punkter, han vilde have indrømmet, om de ikke vare frasaldne, eller hans ikke mindre stæmte somme Fremstilling af, hvorledes det i Virkeligheden ikke var Landstinget og Flertallet i Udvalget, der her vare gaaede den halve Wei med Hensyn til Smødefkommen ved Lønningslilleget, men at Forholdet var det, at Folkethinget, forinden man kom i Fællesudvalg, var gaaet den halve Wei, idet man skal regne Halveien mellem 0 og 4,400 Kr., — hverken disse eller andre stæmte somme Utringer, siger jeg, ere i Stand til at udslette det, der er Sagens virkelige Kjerne, og det er den, at medens de, der repræsenterede Folkethingets Flertal i Fællesudvalget, ikke have gjort nogetomhelst Skridt for at opfylde det, som er Formaalet med Fællesudvalget, nemlig at se at faae Enighed tilveiebragt imellem Thingene, er der fra Landstingets Side gjort et overmaade stort og resolut Tilbud, et Tilbud, som det maatte have saameget større Betænknelighed ved at gjøre, naar det ikke mødtes af nogen Smødefkommen fra den anden Side, som det jo ikke kunde være blind for, at det Standpunkt, det saaledes var gaaet ind paa, let i Fremtiden vilde blive sat som dets egentlige Standpunkt og blive betragtet som Udgangspunktet for videre Forhandlinger; det er jo Noget, som vi vide, og som vi efter vore Forhold maa være forberedte paa. Det er netop denne Sagens Stilling, som det forekommer mig, viser dem i deres rette Lys, og som først kaster den rette Belysning over, hvad det er der er Stridens Gjenstand, thi jeg er fuldstændig enig med det ærede Medlem for Ribeenhavns Amts 5te Valgkreds (Holstein-Ledreborg), der sidst havde Ordet, deri, at Stridens Gjenstand ikke er disse særlige Punkter paa Finansloven, nei! Stridens Gjenstand er det Spørgsmaal: Skal Landstinget have nogetomhelst Indflydelse paa Finansloven eller ikke? Er Forholdet dette, at naar Landstinget gjør nogen Forandring i Finansloven, saa har Folkethinget Ret til at indtage den Stilling, at det siger: Lag den ud, uden det bliver der ingen Finanslov! Det er Spørgsmaalet, mine Herrer, og derved er det, at Stridsspørgsmaalet nu stiller sig saa fuldstændig i Række med og slutter sig saa nøie til hele den Kamp, der nu har været ført i omtrent 10 Aar om det Spørgsmaal: Skal Folkethingets Flertal